

בס"ז, חת"פ, רס"ח

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים כוי ואמרו"ל במד"ר קול דודי כוי זה משה, מדלג על ההרים שדילג על הקץ מת' שנים לרד"ן שנה ונמצא דה קאי על יצי"מ ולכא"י צ"ל למה נאי בל הנה זה בא מדלג כוי דמאתר שקאי על יצי"מ הול"ל לי עבר, ולי הנה זה בא משמע לי הנה או עתה, והנה במד"ר ע"פ זה אי ג"כ קול דודי זה מלך המשיח כוי ולפ"י קאי ג"כ על הגאולה דלענין ג"כ נאי לי הנה וענין לרמו על הגאולה העתידה כוי, דהנה בירידת השבטים למצרים נאי ירד ירדנו ירדה אתר ירדה וכן ביאום למצרים נאי ב"פ בתורה כפי ויגש ופ"י שמת, וכן ביצי"מ ובהגאולה נאי אע"ל גם עלה ב' עליות שהוא עלי, אחר עלי, ובאמת הרי ביצי"מ לא נתעל רק פ"א כמ"ש אע"ל אהם מעני מצרים כוי, אך כפי עלי, וז' ה"י היא רומזת על הגאולה העתידה להיות ב"א, והיינו ע"י הירידה ה"י והן שאר גליות שלכד גלות מצרים כמו מרי אדם שנק' ג"כ מצרים כמ"ש במד"ר בראשית פט"ז ועי"פ יהי עילוי אחר עילוי כוי, ובלקו"ת מהא"י ר"ל פ' תצא דר' גליות הן נגד ד' אותיות הוי' ומצרים נגד קושי"ה הנלל כולם ולכן אינו נחשב במדרש כפי בריית בין הבה"י וה"י גליות לפי שהוא המקור הנלל כולם כוי, ולפ"י י"ל דלכן נק' כולם כשם מצרים לפי שמצרים הוא בה"י כתר דקל"י שהוא מקור כולם לכן נק' על שמו כוי, וי"ל עוד להיות דס"א בר"כ הן בה"י כתרין שנק' עשר כתרין דמסאבתא והיינו לפי שאין בהם אור והיות פנימי כ"א בבחי' מקור בלבד כנוד"ע, ולואת כתי' הכתר שלהם אינו בבחי' המילה מהם ר"כ כמו בבחי' הקודשה ההבילה שבין הכתר לשאר הכת"י, מאחר שכולם הן בחי' הכתר כוי, וע"ד שבקדושה השת"י הכתרים נפ"ז דבחי' כתר ד"א יש לו שייכות לבחי' כתר דאצי' יותר מבחי' התי' אל הכתר כוי כמ"ש במ"א וע"ם היות שאינו בבחי' השת"י ממש כמו עו"ע מ"מ יש להכתרים שייכות זל"ז כוי, וכמ"כ י"ל להבדיל הבדלות בס"א לחיות כולם בבחי' כתרין דמסאבתא לכן יש להם שייכות לבחי' הכתר שלהם ומש"פ נק' כולם כ"ש מצרים לכן יש להם שייכות לבחי' וישמעאל הן תרין ירכיז והן בחי' נח"ה דקל"י, וי"ל דלכן עיקר העבודה ביה"ג הוא בבחי' היינו מה שהוא חפצה האמוני, ובה"ב ה"י כללות נש"י כסבע"ס נמשכים לעבודת ה', דבה"ב ה"י גילוי אלקות שה"י יורד אש שלמעלה ואולי הקרבן כוי, וכנוד"ע דבבב"מק"ד ה"י מאיר גילוי אוא"ס ממש, ובחי' שלוש פעמים בשנה יראה כוי וכשם שבא ליראות כד בא לעבודת ה' כוי, משא"כ בללות הוא ממש, וממילא היו נש"י פנימיותם ג"כ לעבודת ה' כוי, למה יאמרו הגוים איי בחי' הסתר פנים שהאלקות הוא בבחי' איי שאינו מושג ואינו גורא ונגלה כלל כוי, ומש"פ אין בנש"י ג"כ בחי' ביטול מושג ואינו שא"א ואין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחוות לפניך ומבואר הפ"י בלקו"ת ד"ה מומד שיר הנחת

כוונה אלקית דוקא ועי"פ הוא כלי להיות אלקי, והיו ה"י אחר שגם היש הוא ככל לאלקות, אמיתית ענין ה' אחד שהישי ככל במציאות ממש כיוו השמש בשמש, דשי אק"י אינו מסתיר כלל ומאיר ש' ה"י כמו שהוא וממילא העולם ככל במציאות, וב"א חושיות ה"י זה בקדו"ק מקום הארון, שש"ב א"ב באמת ככל במציאות, ויבין מאותיות שבנפש, בדי"ה ט"ז שבחיים דישתבח ד"ב אל נהנה רשות, ויבין מאותיות שבע"פ, ה"י ט"ז שבחיים דישתבח באור, ועי"פ ואהבת, וההמשכה ע"י חזרה"ה מאה"ג, מצות המלך ככל היש מאה"ג, מקבל, ובתחלה היו שני המאה"ג, מלי מקור היש ג"כ מאה"ג וה"י היש באופן אחר, בדי"ה של ר"ה רס"ז בדרושי שבועות רס"ז, וכמ"כ כלים וחיצוניות, בדי"ה של ר"ה רס"ז בדרושי שבועות רס"ז, וכמ"כ כלים דע"ס וכלים דמ"ל, מאה"ג כמו כלים דע"ס, וה"י מקור היש כמו בשמות וככל במציאות וכמו גופו של משה, מיעוט להיות יש וביטול היש, מעשה גדול גם עתה וכמ"ש הרא"ש בפסחים, מעשה כפ"י, צחוק הוסיפה גם על מאה"ג, צחוק תענוג דלענין, בדי"ה כל שמעשיו רל"ג, צחוק מדבר חדש דוקא, אהכפ"י למעלה מהאחפכא ב' מיני נה"ר כס"ש"ב, ליתן כוי לשחק אה"י בני"מ, אוא"ס עליות המ"ל ריח והריחו, ישכיל עבדי, הוסיפה אה"י שרה, מעשה גדול למעלה ממאה"ג דשמע חורה, וכן עסק חזרה בשכיל לעשות או לקשר נפשו שש"ב פ"ה, ישראל מונין ללבנה, ושרש הענין אותיות החורה והלכות שעורות דנגלגלתא ומצות לבנונתא, לבנה לובן, והיו ארון של ישראל שמשיכ"ס ע"י העבודה ויגיעה שלהם בבטול היש, בחי' אור הגנון שלמע' משמש ה"י, בית יעקב עבדי דוקא לכו כוי, בהאר הקצמי המאיר בשי' ה"י, והגלוי הוא במועדים, יום ט"ב האור כי ט"ב, מועדי ה"י ומועדי בדי"ה דכר כוי מועדי ה' כ"ס תקס"ז, ונדעתי ונועתה, והיו הקדמת חזרה בענין אור הגנון וכן הקדמת המדרש בענין בריאת האור שקודם לשמים אצי', וגילוי זה הוא ע"י ביטול היש זה לכן ברא הלבנה בחי' מיעוט שיהי' יש ה"י ביטול היש, בשביל תקנת המועדות, עיקר גילוי המועדות בחי' אור הגנון ושה ממשכ"ס נש"י אשר תקראו אה"י, והיו ורוד פירש בתורה וה"י שמש וירח וע' בירושלמי ר"ה פ"ב ה"ה, דוד פ"י עשה ירח דעיקר ההמשכה והגילוי דמועדות הוא ע"י ביטול היש, א"ל כוי החדש הזה, התחדשות הלבנה שה"י בבחי' זה גילוי והיינו גילוי בחי' עצמות אוא"ס במ"ה והיו המאיר במועדות, והוא לכ"ם שאתם ממשכ"ס זה, והגלוי הוא לכ"ם דוקא כמו שדרוש אה"כ פסק יחיי לך לבדך ואין לור אמך כוי.

כ"י כ"ב"ל (ובחי' הכריעה היא בהוד כמי"ש בחו"א דמ"ב ע"ב ושם דמ"ג ע"ב דהשתחוואה נצחה ונר' בלקי"ת שם דהיינו השתחוואה פנימיות כ"י וצ"ע ואפשר זה מקושר עם מי"ש לפני זה ונצח ענף החי' בחי' רא"י כ"י ומ"ש ויותר נ"י היינו לענין ברכה וחוראה כו'), וידוע דענין נוס"ה וגם שהן לבר מגופא מי"מ שרשן הוא למעלה מבחי' המדות דחו"א וגם מבחי' המוחין כ"י וכמ"ש וגם נצח ישראל לא ישקר כ"י כי לא אדם הוא להגות כ"י והיינו דבחי' הנצח שרשן מבחי' כ"י לא אדם הוא כ"י, דאדם הוא בחי' שכל ומדות וכמ"כ לא למעלה בחי' אדו"ע הוא בחי' מוחין ומדות עליונים כנודע, אבל בחי' כ"י לא אדם הוא היינו בחי' אדו"ס שלמעלה מבחי' אדו"ע והיינו בחי' הכתר בכלל שלמעלה מהצ"ס כ"י, וד"ש כי לא אדם הוא להגות ומשמע מזה דבחי' אדם שייך ויתומין רק להיותו לא אדם לזאת לא ינתח כ"י והענין הוא דהנה עיקר ענין אדם הוא בחי' מדות שמתנהגים ע"פ השכל כ"י, וכאשר יש שכל ומדות הנה בודאי אז הוא בחי' וזאת שיכול להשתנות ולהתחלף מחסד לדין ומדו"ן לחסד ע"פ השכל בהתפכות ממש, והיינו שאף שהתחלף כבר לחסד אם יתחייב לשנוא תומ"י ישכיל שכל של דין וגבו' שהתחלף מחסד לחסד לחסד ע"י המוחין, וכמו גבי מכול בחי' ויתחצב אל לנו לפי שתחטאו מאד לגבו' ע"י המוחין, וכמו גבי מכול בחי' ויתחצב אל לנו לפי שתחטאו מאד ולכן ויתחצב כ"י וכת"י נחמתי כי צשייתים כ"י, ואח"כ אל לא אוסיף עוד לקלל כי יצר לב האדם כ"י והיינו מחמת מתנהג ע"פ השכל וטעם לנו מתחלף לחסד כ"י, והינו מחמת שהמדות מתחווים ע"פ השכל כ"י, וכמו במכול תמלד כ"י, והנה המוחין הן ג"כ בחי' אדם ושייך בהם שינוי כ"י, וכמו במכול הרי נשתנה הטעם והשכל דכחלה הרי השכל וסברה מחייב להיות מכול ואח"כ בא חיוב השכל שאל אוסיף עוד לקלל כ"י, והענין דהנה כמחזין יש ג"כ התחללות המדות ונבדוע דבחי' בינה נמצא כל בחי' המדות בהתפעלי' והתחלקי' ממש ונ"י התפעלות השכל ולייב רק שהוא בחי' המדות בהתפעלי' והתחלקי' מ"מ בודאי אנו דומה שכל של זכות ושל חוב של כלב ואף גם בבחי' החי' הרי מחולקים השכליים של זכות ושל חוב שהם שכליים וסברות אחרים ה"ה בודאי אנו דומה שכל של זכות ושל חוב של כלב ואף גם בבחי' החי' מ"מ או עכ"פ בחי' חטי' אחרת כ"י (וכמו במכול חטי' המדות שצמנו שחייב להיות מכול מזה גופא בא החיוב אח"כ שלא יהי' המכול כ"י, מ"מ הרי החטי' נשתנית שמתחלה ה"י החטי' בשכל מצד סברה זו לחוב ואח"כ נעשה החטי' לזכות אף שהשכל התסבה אחת היא כ"י), כמ"כ הוא בחי' ח"י שמתחלק בשכל או בהטי' עכ"פ כ"י, והו"ד דאי' בהוד ע"פ ויהי' אור דא אור קדמאה ונ"י אדם קדמאה והוא בחי' ח"י שנק"י ע"כ אדם כ"י, והנה ידוע דמ"ש לא אוסיף עוד לקלל את האדמה כ"י זהו ע"י וירח ה' את ריח הניחוח שע"י הקרבת הקרבנות שהקריב נת נמשך בחי' הרצון מלמעלה שלא אוסיף עוד כ"י, לפי שהי' בחי' חטי' הרצון לטוב ומש"י הרצון מלמעלה של אדם בחי' חטי' לזכות כנ"ל, וכמאשר"ל עירובין דמ"ה ע"א כל המתפתח ביניו יש בו מדעת קונו שנוא וירח כ"י ויאמר כ"י ופרישי' דאוריצי' כ"י, ומובן מזה שגם ברצון שייך ענין להגות כ"י,

הא' דכונן בהמק"י ע"י הראי' באלקות הרי בהם והשתחוואה שהוא בחי' ביטול פנימי, אבל בוד"ג להיות שאין אנו יכולים לעלות ולראות עיני' אין אנו יכולים להשתחוות להיות בבחי' ביטול פנימי כ"א עיקר מהות העבודה בה"ג הוא דוקא בחי' מדה הניחוח דהיינו להתחזק בבחי' ניצוח נגד כל מונע בעבודה ה' ומלדבקה בו ולהיות חזק בקיום התומ"מ בפני"מ אף שאין לו בזה הרגש החיות פנימי (כמו כאשר יש התעוררות אחר"י כ"י וכמ"ש בספ"כ ח"א פ"ד והמקיימן באמת כו'), מ"מ יתגבר בעצמו בדרך נצחון להיות שלם בקיום התומ"מ כ"י, ובחי' הודו הוא להשתחוות ולהודות לה' אשר מדי' ומזהו והכל כטל במציאות אצלו כ"י, ואף שאין אנו משיגים כ"י אפסי' מודים אנתנו כ"י כמ"ש באה"ק ס"י ט"ז ד"ה להבין משל ומליצה, והענין הוא כמ"ש בלקי"ת כד"ה ביום השמע"צ בן חכם כ"י התפרש בין השתחוואה וכריעה דהשתחוואה הוא כאשר מבין ומשיג באמת ענין גדולת ה' ואהדתו ית' ומקשר דעתו בזה בחזק שנקלט אצלו הענין ומאיר אצלו בגילוי וממילא נעשה אצלו הביטול בבחי' פנימיות ממש שמתבטל באמת בפנימיותו כ"י ומה שהוא היפך מבחי' אחרות ה' נוגע לו ממש בבחי' פנימיות נקודת לכתו עד שאופסי' סט"א ומתחלף כל רע שבקרבו ואין לו רצון אור כלל כ"י, אבל ענין הכריעה הוא שאינו מבין ומשיג כלל אף הוא הכל אפס ממש קמי' ואין הענין מאיר בפניו כ"י, מ"מ ה"ה מיגע א"ע בהפלה להחבונן אף שכל הגילוי' אף בעולמות העליונים הן בחי' הארה לכל שאינו תופס מקום כלל ואיך שכולא קמי' כלא חשיב ממש כ"י, וגם הנמצא' עצמן הן בבחי' כלא גם בהרגשתן בעצמן כ"י, ואף שאינו משיג אמיתית הדבר א"ע מצ"ע א"ע ומח' הוא, מ"מ ה"ה יודע שהאמת כן הוא (וגם מושג אצלו א"ע שבאמת כן הוא רק שאינו בבחי' השגה גמורה שיאיר אצלו הענין ויהי' בבחי' הרגש בנפשו כו'), וע"כ ראוי שתכלה אצלו נפש כל חי אצלו דוקא כ"י וכך יאמה לו להיות כל הפנז ורצונו להיכלל בעצמותו ית' ולהתאחד ביחודו ית' כ"י וכל מה שהוא נגד רצון ה' ומפריד אותו ח"י להיות בבחי' יש נופרד לעצמו אינו צריך לרצות בשו"א כ"י, ועם היות שאין לבו נחפץ לזה באמת להיות בבחי' רצונו וכליון ממש כ"י, וכמ"כ אינו מתבטל הרע שבו בבחי' ביטול ממש לאחתפכא כ"י שלא יהי' לו רצון אחר כלל כ"י, מ"מ ע"י הגיעה בהתכוננות הג"ל כפי שיד שכלל מגעת והחסם שנוצשה בנפשו שכך יאמה לו להיות הפנז ורצונו להיכלל בעצמותו ית' ולהיות בבחי' רצון א' לה' לכדו כ"י, שהם מתאמת אצלו מאד דוחצוהו דכאשר מודה לזולתו ה"ה מובטל אצלו כ"י וכמ"ש בפנשו (וכמו הביטול ששייך לפועל לאכפ"י לסי"א עכ"פ שלא יחיו הנחות דנה"ב בבחי' התפשטות כלל, דהגם שלא נתבטל בעצם מחמתו מ"מ לא יתפשט כלל בשום כח טבעי שבו בכל הענינים אשר לא לה' המה ולא יהי' לו שום תאוה ורצון בגילוי בעניני' עוה"י כ"י, וההתגלות יהי' רק בהכרח דנה"א כ"י, וה"ע הכריעה שהוא בחי' חיצוניות והיינו שאין הפנימיות בטל באמת רק שמתבטל בחיצוניות

האחבה והרצוא כו', וכאמת צ"ל הידיעה וההשגה באופן ההפלאה והרוממות דאז"ס שעיי' תגיל האחבה והרצוא ביותר כו', הרי הידיעה וההשגה היא בחי' גילוי אור כו', וזה גופא שייך במדרי' שהיא בבחי' גילוי כו', דעם היזה דבחי' אחי' היא בבחי' אוא"ס הטוכ"ע כו', הנה באמת גם בחי' טוכ"ע הוא בחי' גילוי אור רק שהגילוי הוא בבחי' מקיף כו', וכמ"ש במ"א ולהיות שהוא בחי' גילוי אור לכן שייך בוח הידיעה עכ"פ שיש דבר הנפלא ואופן ההפלאה כו', וצ"ע הוא האחבה בוח כו', אבל כמה שלמעלה מבחי' גילוי לגמרי גם לא שיש בחי' מקיף הרי אינו שייך בוח הידיעה וההשגה כלל גם לא שידע כו') וכ"ש שלא ידע אופן ההפלאה א"ר מה היא כו', וכמ"ש במ"א שיש מדרי' ששייך בהם יריעת המציאות עכ"פ אף שמתו לא בוד כלל כו', וכמו בנפש עד"מ כח המשכיל כו', ויש מדרי' שגם מציאותו לא נודע כלל כו', וכמו בנפש מקור וידע ומדרי' שיש נדע מציאותו שבגילוי השכל מרגיש שונמשך מאיזה מקור וידע ומדרי' שיש מקור השכל כו', אבל הנה החילוי העצמי דשכל הנסוע ומשרש בנפש אינו יודע מציאותו כלל וכלל כו', וכמ"כ הוא הדוגמא למעלה דבחי' עצמת אוא"ס שלמעלה גם מבחי' טוכ"ע והיינו מה שהוא בחי' העלם לגמרי בחי' שהרי כו', וממילא בבחי' זו אינו שייך ענין האחבה גם לא בחי' אחר' כו', וכמ"כ בחי' היראה שייך ג"כ בדבר שהוא בבחי' גילוי שהרי מדת היראה נעשה ג"כ ע"י השגה והתבוננת דוקא שהיינו בחי' גילוי שהרי מדת ועיי' הוא ירא מפני', והתבוננות וההשגה באלקות היא בדברי' המעוררים את היראה שע"י ההשגה מאיר אצל הענין ועיי' הוא היראה כו', וכמ"כ גם בחי' יראה עילאה יראת ברשת היא מבחי' הגילוי דאוא"ס וכמ"ש בסי' בענין קודש ונורא שמר דכאשר הוא"ס הוא בבחי' גילוי אז הוא בבחי' נורא כו', וכן מדת הת"ת שה"ע לאסתכלא ביקרא דמלכא וכמ"ש באגה"ק סי' ה"ל דענין הת"ת הוא לפאר ולשבח להקב"ה כו' וכמ"ש במ"א, הרי ג"כ שייך רק בבחי' אוא"ס שהוא בבחי' גילוי דאו שייך ענין ההסתכלות ביקרא דמלכא כו', ובד"כ בחי' היראה דהיינו בחי' יר"ע ובחי' לאסתכלא ביקרא דמלכא הוא בבחי' הת"ת כממ"מ, ובד"כ בחי' הפינה שהוא בחי' הגילוי דאוא"ס לא כמה שהוא בבחי' העלם כו', וכמו בחי' הפינה שהוא בחי' השגה והבנה ה"ז אינו משג כו', וכמ"כ בחי' אור דזהו שבא בהשגה אצל מה שהוא נעלם הרי אינו משג כו', ובחי' אור דוקא וכידוע דחכ' הוא בחי' ראשית הגילוי בבחי' האור שמאיר בגילוי דוקא, וכידוע דחכ' הוא בחי' ראשית הגילוי בהשגה, דלכן נק' החכ' אור שהוא בחי' גילוי כו', וגם בחי' ראי' דחכ' ה"ז שייך רק בדבר שבא בבחי' גילוי עכ"פ להיות נראה בבחי' ראי' דחכ' כו', ובחי' המאציל שבא בבחי' גילוי עכ"פ להיות נראה בבחי' השגה כלל הרי' וההסתכלות בוח ה"ז בחי' גילוי כו', ואע"פ שאינו בבחי' השגה כלל מ"מ ה"ה בחי' גילוי אור ואפס קצהו כא בבחי' השגה כו', וכמ"ש במ"א בענין שהארי"ל השיג פ"א בשנית צהרי' דש"ק כפ' בלק וכלעם מה שהי'

הענין הוא דהנה בכח' יש ג"כ בחי' מדות שבכח' ונק' טורי חשובא והיינו מדות שבכח' כו' כי כח' הוא בחי' רצון ויש רצון לכות ורצון כו', והגם דאי' בזהו דלית שמאלא בהאי עתיקא, הנה יש הפרש בוח בין בחי' פנימיות הכח' להיצוניות הכח' וכמ"א אוא"ס מלגאו כוחא עילאה מלכ', והיינו דבבחי' היצוניות הכח' יש בחי' מדות והיינו הרצון לכות כו', והוא ג"כ עפ"י הטעם כו', דאף שאין טעם לרצון ידוע דהיינו טעם כו', גלוי אבל מ"מ יש טעם כמ"ס לרצון ונק' בחי' חכ' שבכח' כו', ולכן יכולים ג"כ להתהפך שאם יהי' טעם כמ"ס לכות יהי' הרצון לכות ושעולה הטעם כמ"ס להיפך יהי' הרצון להיפך כ"ל במדות הגלויים, ולכן גם בחי' המדות שברצון נק' בחי' אדם ואנחם כו', ובחי' כי לא אדם הוא בבחי' פנימיות הכח' שהוא בחי' רצון העצמי הפשוט כו', דהנה יש ב' בחי' רצון רצון שהיא מורכב באיזה דבר ויש סוכה להרצון וההשגה הסיבה שיתנה המסוכב כו', ויש רצון שהוא רצון עצמי מצד עצמו ואין שום סיבה דיי' רצון הרצון כו', דרצון זה לא ישתנה לעולם כו', וכמ"כ בתענוג מבחוק אל הרצון כו', ורצון זה לא ישתנה לעולם ערב וכה"ג בתענוג יש תענוג הגלוק מאיות ד"א וכמו התענוג בטויל או במאכל ערב וכה"ג בשכל וכדומה, ויש תענוג עצמי שמתענג בעצמותו בלי שום סיבה אל התענוג כלל וכו' ולמעלה היינו בחי' פנימיות הכח' שזוהו בחי' רצון העצמי ותענוג העצמי הפשוט בתכלית כו', ועיי' כי לא אדם הוא להנחם שלא יכול להיות בוח שום השתנות והתהפכות ממהות למחות כלל מאחר שהוא בחי' העצמות כו', וכמו שא"א שיששתנה בשו"א רצון האב לבנו בשום טעם ושלך אף שאינו ראי' כלל ח"י והיות שהרצון בו הוא לפי שנלקח מעצמותו ולא ע"י הטעם כו' ולאית א"א להשתנות כמו שא"א שעצמותו ישתנה כו', ויש כי לא אדם הוא להנחם דשם אינו שייך שום השתנות כלל כג"ל, ולכן היינו בחי' פנימיות הכח' דשם אינו שייך שום השתנות כלל כג"ל, ולכן גם הנצח לא ישתנה כו', וכמ"כ בחי' הזוד ג"כ שרשו מבחי' פנימיות הכח', והענין הוא דהנה כל המדרי' שבהשתל' היינו בחי' חז"ב ובחי' המדות כולם שייכים בבחי' האור והגילוי דאוא"ס ב"ה, וכמו מדות אהוי"ר הרי בחי' האחבה שייך כשיש דבר האהוב או שייך אהבה כו', וכן הוא בעבודת דענין האחבה * בבחי' אלקות שנודע ומושג לו, וכמ"ש הרי"ר ריש שער האהבה דכאשר יודע אלקות אז שייך האהבה אליו יחי', והיינו עיי' השגה והתבוננות בענין גדולת ה' ובענין כי הוא חזיך וכה"ג, ובד"כ עיי' שמשגי ענין אלקי שמאיר אצל הענין בגילוי נעשה האהבה והקירוב והדביקות בהאלקות כו', וכמ"כ בחי' אחי' שזוהו באוא"ס המופלא ומרומם דלהיות שהוא למעלה מבחי' השגה וגילוי ממש נעשה באהבה בבחי' רצוא וצימאון להכלל כו', הרי ג"כ הוא עיי' ההשגה שיודע ומשיג שיש בחי' אוא"ס שהוא מופלא ומרומם אז שייך

דענין האחבה : כ"ה בגימטריק וצ"ל : דענין האחבה שייך.

אור וגילוי כנ"ל, וידוע דעוטה אור קאי על התורה שהיא לבשו של הקב"ה כ"י וא"כ מ"ש קודם הו"ד והו"ד לבשת הו"ד למעלה יותר מבחי' הח"י והיינו בבחי' כתר, וידוע דכבר יש ב' מדרי' בחי' עתיק ואריך ותע"ץ הו"ד והו"ד, כי הו"ד פירושו זיו כמו נחמה מהו"ד עליון, והנה בחי' זיו זה הוא בחי' מל' דא"ס שנעשה עתיק לאצי' כ"י, וכמ"ש ויתן עליו חוד מל' (ברד"א ט"י כ"ט כ"ח) גבי שלמה, והיינו לפי שהי' שולט מסוף העולם ועד סופו כ"י ונקי' אנוסטוס במד"ר בשלח ר"פ כ"ג שהוא מלך המלכים, ומבואר במ"א בענין אנוסטוס יושב שזוהו בחי' מל' דא"ס, כי מל' דא"ס נקי' מלך מלכי המלכים כ"י, והו"ד בחי' הו"ד דהיינו בחי' עתיק כ"י, והו"ד זהו התגלות האלהי מבחי' ההו"ד כ"י, והיינו מה שנמשך מבחי' ההו"ד להיות לפי"ע המקבילים כ"י, והו"ד בחי' א"א שהוא בחי' לבוש שבו ועל ידו נמשך ומאיר בחי' עתיק כ"י (ועי"ש כד"ה יו"ט של ר"ה בענין הממוצע דכבר שזוהו כמו מתורגמן כ"י יעו"ש), אבל הו"ד זהו בחי' עצמות עתיק כ"י, ונמצא דשרש ההו"ד הוא בבחי' פנומיות הכתר כ"י, והנה כמו שנת"ל בענין הנצח למעלה דנצח ישראל כ"י לא יתום כ"י, כמ"כ הוא בפש האדם דכתי' הנצח הוא יחד חזק כל תמטו שאינו משתנה ואינו מתחלף בכל עת והמן בזמן הגדלות והקטנות בשוה, ולא כמו שארי הכחות שצ"ל זמן מוכשר להן וכמו השנה והחבונות ה"ה א"א להיות בתמידות כ"א בזמן המוכשר להתבוננות ולפעמים הוא בבחי' קטנות המוחין ולפעמים בבחי' גדלות כ"י, וכידוע שיש עי"ן עוזר מלמעלה שד"ע מ"ש וישכם לכן בבקר שנמשך גילוי הארה בכל בקר אור מבחי' לובן העליון לעורר את האדם בעבודתו כ"י, וכאשר הארה התעוררות זו נרגשת באדם אז עבודתו היא בבחי' שלימות יותר שהי' השגתו בטוב ביותר ובהעמקת דעת ויתעורר באהי"ר אמיניים כ"י וכמ"ש מהו בדי"ה הג"ל, אבל יש עתים שיש העלמות והסתירים על הנפש ואינו נוגש אצלו האור שאז צריך עבודה וגייעה רבה ועמל הנפש עד שיישיג ויאיר אצלו הענין ויתעורר באהי"ר כ"י, ויש שגם לאחר היגיעה ה"ה בבחי' קטנות מאד כ"י, וכנראה בחוש לעובדי ה' שיש בהו כמה שינויים וחילופים כ"י, ואפי' במדרי' גבוהות בעבודה כמו באה"ר ובהנהגה בתענוגים שמבחי' יחודה שבנפש כ"י, יוכל להיות שאינו מאיר לפרקים כמו מחמת צרת נפשו בלחץ וכוונתו ובטושים גדולים ר"ל בבני חיי ומזוני דמשום כ"י לכן כל עמו ע"ד שלא יש כח בהחיה שלו להתענג על ה' בשמחה כלל כ"י, אבל כח הנצחיות החזקה וביקום המצות בפועל ולעמוד היסורים ר"ל מ"מ הוא כח הנצחיות ועקשות ואף גם בזמן שלבו כל עמו מצד היסורים ר"ל מ"מ הוא כח הנצחיות ועקשות בתפלה ותומצ"ץ לא יחלש כחו ולא יבוסל לעולם שיעמוד על נפשו בחזק גדול גם בעת צרתו ויסביל הכל באהבה ולא ישנה את תפקידו בטסק שלו בניגיעה בתפלה ותומצ"ץ כ"י (וכן להיפך כשיחגגל ויתעלה וירום לכו בעושר והצלחה בכל כ"י לא יסור לכו אחר מעבודתו כאהי"ר ותו"מ בלי שום שינוי מצד הנצחיות לכל כידוע), הרי דכח הנצחיות הגם שאין בה שום אור

צריך לגלות זה בדבור במשך פ' שנה כ"י, והיינו שהי' אצלו בבחי' ראי' דח"י כ"י ה"י בחי' גילוי עי"ש ושירי דוקא באור הנגלה רק שהוא אור נעלה ופנימי שלמעלה מבחי' השגה ונתפס רק בראי' ומ"מ אפס קצתו בא גי"כ לירי השגה שהי' ה"י מנלה זאת במשך פ' שנה אם כי לא עצם מהות הדבר שראתה מ"מ אפס קצתו כ"י, והו"ד שחכ' היא בחי' מיה היינו מה פשפשת מה מצאת שע"כ"ס קצת גילוי יש בה אחר שיש בו כרי לומר מה פשפשת אבל בדבר שהוא בהעלם והינו מושג ונראה כלל וכלל לא שייך לומר כ"י גם מה פשפשת כ"י, והנה מן הח"י נמשך בחי' הו"ד אהי"ר דהיינו בחי' יר"ע שהיא באה מבחי' ראי' דח"י, שהיא בבחי' קירוב כ"י וכן בחי' הת"ת ח"י הוא נורא הוא נמשך מבחי' הח"י, וכמ"ש בפע"ז גבי קודשה דיוצר דקדוש הוא, הוא ח"ת העולה לקבל הארה מח"י כ"י וכמ"ש מזה בלקי"ת בתה"י דונקדשותי, ותו"ע לאסתכלא ביקרא דמלכא שוהו הגילוי דבחי' ראי' דח"י בבחי' הת"ת כ"י (ותו"ע בחי' אהבה בתענוגים כ"י וכמ"ש במ"א), ונמצא דכל פרטי השתל' המדרי' דאצי' הכל הוא בבחי' האור והגילוי דאוא"ס כ"י, וי"ש בוחי' דאיהו ברזו ואיהו ואתי ברזו חתן בחי' ז"א ומל' ולמעלה מזה בבחי' ח"י"ב איהו ברזו בחי' יסוד ואיהו ברזו בחי' יסוד אימא, וידוע דברכה הוא ל' בריכה שוהו בחי' המשיכה וגילוי אור כ"י, להיות דכל המדרי' תי"ל שייכים בבחי' הגילוי דוקא וענינם הוא ניכ להיות בחי' גילוי אור כ"י, אבל בבחי' עצמות אוא"ס שלמעלה מבחי' גילוי אינו שייך כל המדרי' דהשתל' תי"ל, וממילא מוכן דע"י העבודה בבחי' ראי' השגה ואתו"י"ר גם בבחי' אח"י ואתה בתענוגים כ"י, אבל להגיע בבחי' החבל העצמי אבא והיינו בבחי' הגילוי דאוא"ס כ"י, אבל להגיע בבחי' החבל שאינו דאוא"ס דהיינו בחי' עתיק זה א"א כ"א ע"י בחי' הדואה לכו שאינו בבחי' השגה כלל כ"א מה שמורה כ"י דבהו מגיע דוקא בבחי' העצמות כ"י, והענין דהנה ידוע דבחי' עתיק היינו בחי' תחתנה שבמאצי"ל שוהו בחי' העצמות דא"ס כ"י, והו"ד עתיק שזוהו ל' יושן כפי' ועתיק יומין, והיינו בחי' העצמות א"ס בחי' קדמות כ"י, כי אפי' האצי' נמשך ממ"ה נתק' שי' מ"ה החדש שהוא בחי' התחדשות דבר כ"י (ולחיותו בחי' אור אינו בבחי' התחדשות כמו הברי' שהוא בחי' התחדשות הליש דהיינו מתודש ממש מה שלא ה"י קודם כ"י, משא"כ האור ה"ה כלול במאור גם קודם שנתגלה כ"י מ"מ הוא מתודש והיינו שהגילוי הוא התחדשות דבר כ"י, וכפרט שכמו שהוא בהעלם במקורו אינו כלל באופן זה שהוא בבחי' גילוי כ"י, וכמ"ש בלקי"ת ד"ה תקעו בחודש שופר דמשו"ז נקי' גילוי תקי' הקי' יש מאין כ"י כמ"ש במ"א, ועוד זאת מוכי' במ"א אור כ"י, וא"כ האור והגילוי הוא בחי' חידוש כ"י, ועמ"ש כד"ה בחי' של ר"ה, רס"ז), אבל אוא"ס ב"ה עצמו הוא בחי' חידוש כ"י, ועמ"ש כד"ה בחי' עתיק יומין שזאו ומקדם כ"י, ובבחי' ומדרי' זו אינו שייך שום ידיעה והשגה גם לא בחי' ראי' כ"א בחי' הדואה לכו כ"י, והו"ד מ"ש ח"ד חדר לבשת עוטה אור כשלמה כ"י, פ"י עוטה אור הוא בחי' הח"י שנקי' אור שהיא בחי'

ה' ומנגידים ומסתיירים, ועיני יופתחו ויחגלו והאיצרות העליונים בחי' סרביס לנצח ולהפיל את המגנד אריזה כו'. הי"ש מגלה עצמוקות מני חשך הוינו מבחי' ישת חשך סתרו בחי' החעלים והסתמימות דא"ס כו' נמשך בחי' אור וגיילוי כו' שונו דוקא עיני העבירה בבחי' ניצחון כו', וכמו"כ הוא במדת הזרד דכשם שנוה"ל במדת הנצח שאינו משתנה ואינו מתחלף לעולם כן הוא גם מדת הזרד שאינו משתנה ומתחלף בבחי' ההודאה יש בכא"א וגם בכל עת זמן אפי' כשהוא בחי' קטנות במחוזי והשגה מי"מ שיך בחי' ההודאה שמורה על האמת, וכ"ש בבחי' הודאה דהודאה שיש בכא"א היא בחי' תמכרית כו', וכידוע שיש ב' מדרי' בהודאה היא ההודאה שע"פ סו"ד והיינו שמבין עכ"פ שצריך להודות, וכמו עי"מ א' שמורה להכיר על סברתו הגם ששכלו אינו מחייב כן מי"מ ה"ה מבין שהאמת הוא כמו סברת חברו ומש"י ה"ה מורה לו כו', או כמו המורה בחכם גדול או במלך גדול הגם שהוא אינו יודע ומשיג חכמתו כי אין יד שכלו מגעת להשיג ענין עומק הזחי', וכמו"כ במדלות ורוממות המלך אין לו בוח ידיעה והשגה שישגי ענין ההפלאה והרוממות, מי"מ ה"ה מבין שהיא מופלא ומרומם ושהוא חכם גדול כו'. וה"ב הוא שאינו יודע מאומה, והיינו שהוא בעצמו מצד שכלו והשגתו אינו יודע ומשיג כלל שהוא מופלא ומרומם או שהוא חכם גדול רק מה שיודע שהאמת הוא כן, ובוה הוא מודה ומתכבטל אילוי אף שהוא בעצמו אינו יודע מאומה כו', וכללות כח ההודאה ופברט בחי' הודאה זו ה"ב שאף שאינו משיג מאומה ה"ה מודה ובטל שרשו הוא מבחי' עצמות ומהות הנפשי', והנפשית בעצם מהותו ה"ה יודע ורואה הכל ומקושר ומיוחד ממש בחי' אמיתות א"ס ושום האמונה בני האמונים כו', וכמ"ש במ"א בענין כח האמונה שיש בשי"ש שהם מאמינים בני האמונים כו', והגם נשמות הגבוהות שיוצאים ומשיגים אלקות בבחי' היעה המורה כלל כו' (וגם נשמות הגבוהות שיוצאים ומשיגים אלקות בבחי' השגה גמורה מי"מ יש בהם כח האמונה להאמין בפשיטות בה' אחד כמו אדם פשוט ממש בלי שום השגה וטעם שיש באמונה הפשוטה הזו כח נעלה יותר מכל עומק ההשגות והידיעה הגדולה בבחי' אחדות ה' כו' וכמ"ש במ"א), וכל מה שלא חכמי המחקר בספריהם וקצר מצע שכליהם להשיג אפס קצתו ואחד מני אלה כו', הוא יסוד פשוט וכלל מונח וקבוע בלב כא"א מישאל מקרב ולב עמוק כהרד שלא תמוט באמונה קבוע וחוקה ואפי' כל הרוחות שבעולם לא יזינו אותו ח"ו מאמונה זו כו', וכח זה בנשיי הוא להיות דאפי"ג לא יזינו לא חזי בבחי' ידיעה והשגה כו' מוליכי חזי ויינו בחי' שרש הנשמות דכא"א מישאל שאינה מלוכשת בגוף ולא בשום לבוש המעלים ה"ה רואה בחי' אמיתות אחדות ה', ולא בבחי' השגה כ"א בבחי' ראי' שלמעלה מהשגה כו', ובחי' ראי' זו דמוליהו חזי מתנוצץ ומאיר בכח החכ' שכב"א"ש שמולכשת במח' להיות לה אמונה פשוטה שלמעלה מסו"ד כו', וכמ"כ הוא כח ההודאה שרשו מבחי' עצמות ומהות הנפש שהיא רואה בחי' אמיתות א"ס בבחי' ראי' ממש ומקושרות ובטילה היא בעצם מהותה בבחי' מהות ועצמות א"ס כו', ומהו הוא כח ההודאה שאע"פ שאינו יודע ומשיג מאומה

והיות פנימי כמו בכחות דשכל ומדות וכ"ש בכחות עצמיים דרצון ותענוג כמו באי"ר ואחי"ת שיש בהם בחי' פנימי, הרצון והתענוג כו', מי"מ כח חזק ביותר שאינו משתנה לעולם כו', והיא הנתנת מפני שאינו מורכב בשום דבר לכן אינו משתנה, וכידוע דהמורכב משתנה אבל מה שאינו מורכב אינו משתנה כו', וכל הכחות ה"ה בבחי' הרכבה בהאר' ותחיות פנימי שבהם כמו בשכל ומדות וכן באי"ר ואחי"ת ה"ז מורכב בחי' עונג כו' ולכן משתנה שלא בכל העתים שהו כו', אבל כח הנצחון שאינו מורכב בשום דבר ברצון ועונג לכן אינו משתנה כו', והיינו לפי שכן הנצחון שרשו בעצם הנפש שלמעלה בבחי' גילוי גם מבחי' גילוי התענוג לכן אינו מורכב בשום גילוי ואינו משתנה לעולם כמו שהעצם לא ישתנה כו', וכמו שאנו רואים שכן הנצחון קורא וממשיך התגלות פנימיות ועצמות נפשו, וכל מה שהעצם שבת הנצחון יותר ויהי' כח הנצחון יותר וכמו במלך יש בו חזק וחזק יותר ומכשאר' אדם מפני שנפשו בבחי' רוממות ביותר ע"כ כח הנצחון יותר, ואנו רואים שע"י הנצחון לנצח אויביו ה"ה מעמיד יגדלו בו כח הנצחון ביותר, ואנו אויביו, ומכובו כל אוצרות המלוכה וסגולת גם נפשו בסכנה ללחום נגד אויביו, ומשך במשך נשים רבים כל הון יקר ונעים אשר מלכים אשר נאסף ונקבץ במשך נשים רבים כל הון יקר ונעים אחר ספון וממון באוצרות המלך ואין כל עין שולטת בהם ואינו משתמש בהם לשום דבר, כי יקרים המה מאד אצלו והמה כל מחמדיו וסגולתו, וכאשר יקרה איות מלחמה תהי' בשביל ניצוח המלחמה לגוש את השונא ולכבוש גם מדינת השונא שיהי', תחת ממשלתו ה"ה מוכבו כל אוצרות ואוצרות אבותיו בכדי לנצח המלחמה כו', ומצאנו אנו רואין כמה גדול כח הנצחון שיוכל לכובו בשביל זה כל אוצרותיו ויקרים בעיניו מאד מה שלא הי' עושה זאת בשביל שום דבר רק מצד מדת הנצחון כו', והנהגו מהו יוכן למעלה בכח מדת הנצח שיש בוה כח נעלה ביותר, דהנהג למעלה יש גי"כ בחי' אוצרות וכמאשרו"ל אין להקב"ה בעולמו אלא אוצר של יר"ש, פיי אוצר הוא מה שספון ונגזר והוא בחי' סתימין דכל סתימין מה שסתום ונעלם מצ"ע דלית מחי תפיסא בי' כלל, וכמ"ש ישת חשך סתרו בחי' חשך עליון סמילא דכל סמירין שא"א להתגלות למטה (ובק' אוצר של יראת שמים דדיינו בחי' היראה הנמשכת מאת"ס המסו"ע, ובר"כ היא בחי' היראה הדיטל הנצמטי של הנפש בעצם החקשרותו ודביקותו בבחי' עצמות א"ס כו'), וגיילוי בחי' זו הוא עיני הנצח לאכפ"י לסס"א כו', ראמה כו' (וכמ"ש מוצא רוח נפתחים ומתגלים אורות אלו מה שעין לא ראמה כו' (וכמ"ש מוצא רוח מאצדו"תו שהנהג בכורי מצרית כו' דבשביל להכות בכורי מצרים בחי' כתר דלקי' מתגלים בחי' אוצרות תי"ל), והיינו כשישראל למטה עובדים עבודת ה' בבחי' ניצוח לאכפ"י לסס"א לעמוד נגד כל מונע מעבודת ה' מבית ומבחוץ ולהתגבר על יצרו המונע מעבודת ה' ולהכניעו ולהפילו ארצה דהיינו שלא יהי' שום דבר חשוב מניעה כלל נגד עבודת ה' ולהפקיר הכל כו', שכי"ז הוא עיני מדת הנצח שבנפש עיני מעוררים גי"כ למעלה בחי' לך ה' הנצח שיתבלש במדת הנצח להתנצח כבי' על הדברים המונעים מעבודת

היא עצם הנשמה, בניס אהם כו' כמו הפ' כו' וכמ"ש במ"א, ועמ"ש ב"ה יו"ט של ר"ה, רס"ה בדי"ה כי כאשר השמים והחיים בענין רצון ושוב כו' יעו"ש), הרי דבשש"י בחי' הנו"ה שבהם הוא בחי' כח הצמחי שמצד עצמות א"ס כו', ולכן זה בחי' קיום בעצם שאינו משונה ואינו מתחלף לעולם כו' כמ"ל. משא"כ הנצחון דלעו"ז אינו מצד בחי' התוקף בעצם כ"א בחי' הוצפה לכד כו'. ונכונ"ע דכללות הוסי"א אין להם קיום מצ"ע כלל דכל קיומם הוא מצד המקור דלבונה וכה כו'. והנה סיבת התוקף שלהם לפי שמקובל חי' חיותם מבחי' מקור כו', אבל הם בעצמם אין להם שום שייכות אל המקור ולכן הם במספר י"א כתרו' כו' כמ"ש במ"א, וממילא מצ"ע אין להם שום תוקף ולא שום קיום עצמם כלל וכלל כו' וכמ"ש במ"א באריכות בדי"ה וכויום שמתחכם ומעודכ"ם * וכמ"כ הוא כח הנצחון שלהם שאין זה מצד איה תוקף עצמי כ"א בבחי' הוצפה לבד כו' ולזאת בחי' הנצחון דקדושה שהיא כח עצמי מבחי' עצמות א"ס יש בכוח לשבור בחי' הנצחון דלעו"ז כו'. והנה עיקר העבודה בוד"ג הזה בבחי' נו"ה דוקא לעמוד בכל תוקף נגד כל מונע ומעכב כו', ואף שאינו מבין ומשיג מ"מ יהי' בבחי' הודאה וקנין לכח אחרי שכר יאתה לו כו' כמ"ל, או בבחי' הודאה הודאה מצד שהאמת כן הוא כו' ויהי' בבחי' ביטול בהודאה זו כו' כמ"ל, ועי"ז יהיו הגילויים דלעתיד שיתגלה בחי' פנימיות הכתר כו', והי"ע גילוי מלך המשיח שהוא בחי' הוד דעתיק שעו"ג והנה עליו הוד מלכות כו', ועמ"ש באר"ר דק"ל ע"כ מצ"ס מארבע רוחות בואי הרוח, ועמ"ש הרמ"ז פ' חולדות דקל"ה, והנה ב' העלי' ה"ב מ"ש ואנכי אעל' גם עליה היינו העלי' דגאולה דלעתיד להיות בב"א שיהי' גילוי בחי' פנימיות הכתר כו' ולא יאמר עוד חי' ה' אשר יהי' כספ"ל לה וכמ"ש הנה ימים באים נאום ה' אשר תעלה כו' אשר יאמר עוד חי' ה' אשר תעלה את בניי מאמצי כ"א חי' ה' אשר תעלה כו'. וזהו דב"ש בחי' הגאולה דלעתיד יהי' גילוי בחי' פנימיות הכתר כו'. והנה דב"ש בחי' אנכי ה"א בחי' אלקיד אשר הוצאתיך מאמצ' ובגאולה דלעתיד כתי' אנכי הוא מנחמכם ב"פ אנכי כו' וכמ"ש במ"א, והי"ע ע"י העבודה דבד"ג בבחי' נו"ה שע"י שורבים בחי' נו"ה דלעו"ז ועי"ז יהי' עוצם הגילוי דלעתיד כו' (מ"מ בחי' למען תוכרו כו' כל ימי חייד להביא ליממה"ש לפי שמי"מ בחי' הכתר הוא כלל הכולל הכל כו' ולכן לא יהי' לע"ל עוד הפעם מ"מ דב"ש ע"מ נכלל הכל רק שהי' בהעלם כו'), והנה ג"כ ענין פנימיות התורה שיתגלה לעתיד שהוא גילוי בחי' פנימיות הכתר כו' וכמ"ש במ"א, והנה תכלית המונה בגלות האחרון בשביל האלקי על הנה הנה הרי דכל המונה בג' מצרים ה"י בשביל מ"מ כו', כמ"ש את האלקי על הנה הנה הרי דכל המונה בג' מצרים ה"י בשביל מ"מ כו', ויש תכלית המונה דגלות האחרון הוא כשביל גילוי פנימיות התורה כו', ויש

בדי"ה . . . ותוסיים : בגמ"ס י"ש כאן מקום חלק, ואוצ"ל : בדי"ה . . . ומעורבים תרי"ה.

מ"מ הוא מורה שהאמת כן הוא וכח הודאה זו הוא בטל לאלקות כו', והביטול הוא ג"כ בבחי' ביטול בעצם מהותו, וכידוע דביטול דהודאה הוא הרבה יותר מהביטול שע"פ שכל שאינו מתכביל בעצם מהותו והי"ה בבחי' מציאות לעצמו רק שכביל לפני כל שגדל ממנו כו', אבל הביטול שע"י הודאה הנה שאין כוח איה אור חיות בגילוי והביטול גופא אינו בבחי' אור פנימי כמו בבחי' דביקות וכד"ג. מ"מ עצם הביטול הוא בעצם מהותו ממש כו', והי"ע לפי שאמירתה שרשו הוא מאמריית הביטול העצמי שבעצם הנשמה שמתחמת תראי' במהות ממש כו', ולכן כח ההודאה הוא בנש"י דוקא שבהם דוקא יש חכ"ה היה להודות גם כמה שאינו משיג כלל כו', להיות כי כח זה הוא מהביטול העצמי שבעצם הנפש כו', ולכן מאן דלא כרע במודי' שדרתו נעשה נחש ואינו קם לתח"מ, דמאתר שאין בו גם בחי' ההודאה הי"ז הוראה שניתק חי' עצם מהות נפשו מלעצם התקשורתה כו' והי"ה כמו הנח"ק שאין בו טוב כו', אבל בכא"א מישוראל באמת יש בהם כח ההודאה ועכ"פ בחי' הודאה דהודאה כו', וכ"ה זה הוא בתמידת שאינה משתנה לעולם כו', וע"י הודאה שלמטה שמודים ומחללים להקפ"ה עי"ז נחמורר ונמשך גילוי ותוקף כבוד הודו יהי' גילוי בחי' עתיק כו', וכמ"ש בחי"ב ר"פ יתרו דס"י ע"כ דהאי כו' כד"י כל סטרי' אחרוני' אתכפלין ואודי'ן ל"י לקוב"ה כד"י קוב"ה שלים בלחודי' עילא ותתא כ"א ונשגב ה' לכדו ביים ההוא כו', וע"י שהתודה יתרו עי"ז דוקא יהי' מ"מ כו', דהנה יתרון האור הוא מן החושך דוקא עי"י שהחושך נחפץ לאור כו', ולכן דוקא עי"י ההודאה כי ההודאה הנה מרחוק דהיינו שהוא בבחי' ריחוק שאין בו דעת השגה באלקות וממילא אין לו שום קירוב כלל כ"א עומד בריחוק בתכלית ואע"פ הוא מודה ומתכביל בהודאה זו כו', וכמ"ל רחוק שנעשה קרוב והי"ע אתכפ"י סט"א והנה מעורר למעלה יותר כו', וכמ"ש שהוא בבחי' הודאה לבד ונבחי' ביטול בתכלית בהודאה זו כו', ועי"ז דוקא דוקא דוקא ועי"ז בכח לעמוד נגד בחי' נו"ה דקל"י ואוד"ב האחרון בבחי' נו"ה דוקא דוקא ועי"ז בכח לעמוד נגד בחי' נו"ה דקל"י הוא בבחי' גורמים לאכפ"י לסט"א כו', וי"ל דגם בלעו"ז בחי' נו"ה דקל"י הוא בבחי' תוקף הקל"י ביותר גם מקל"י מצרים, ועי"ן עמלק ידוע שהוא כח הניצחון קל"י עמלק שקשה יותר מקל"י מצרים, וזהו זכור את אשר עשה לך עמלק דלעו"ז כו', וכמ"ש באריכות במ"א בד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק (ובדינאל סי' ב' רלאוהו די פרלאו כו' והיא מל' ה"י ועמ"ש במד"ר ע"פ חז"ל) והנה הודאה דבחי' הניצחון דקדושה נח"ל שהתוקף שבו הוא להיותו בחי' כח הודאה דהיינו שהוא התוקף העצמי שבעצם הנפש שמקושרת ומיוחדת בעצמות עצמי דהיינו שהוא דבחי' הניצחון העצמי שבעצם הנפש שמקושרת ומיוחדת בעצמות א"ס וא"א לה לזו כלל כו', ומהו הוא כח הנצחון לעמוד נגד כל מונע ומעכב כו', וכמ"כ כח ההודאה שובנש הוא ג"כ מלעצמות ומזהות הנפש דמולדתו חזי ונבחי' ביטל בעצם מהותה ממש כו' (והנה זהו בעצם הנשמה הוא להיותו בחי' עצמות א"ס בחי' חלק אלוהה ממעל ממש דעצם אלקות

יותר ובהרשג עצם הענין שלמעלה מההתפשטות כו'. והיינו שגם גילוי התענוג אינו רק בבחי' ההתפשטות והגילוי כ"א גילוי בחי' העצמות יותר כו' (והוא שגם בהאורות הכחות מה שמגלה ע"י התענוג הוא בחי' הפנימיות והעצמות שלהם וע"י השמחה מהגלה בחי' ההתפשטות כו'). (והסיבה לזה הוא כי השמחה היא כחות המלוכש כדם כי הדם הוא הנפש כו', וכנודע במ"ש ויין ישמה לכב גילוי, וכמו שע"י היין יתאדמו פניו שזו מגילוי פנימיות הדם כו', וזהו השמחה הנעשה ע"י היין כי בפנימיות הדם מלוכש חיות פנימי מהנפש וזהו מהחיות המלוכש בחיצוניות הדם, והתגלות החיות הפנימי וזה השמחה יותר מהחיות המלוכש בחיצוניות ד"ה צא"ר דורה"ב, וע"כ הוא החיות הנאות בהדם כו', וכמ"ש בלקו"ת ד"ה צא"ר דורה"ב, וכן הוא השמחה והתגלות כו' כנ"ל. הנפש כו' ולכן ענין השמחה הוא י"כ בחי' ההתפשטות והתגלות כו' כנ"ל. אבל התענוג הוא בחיות הנפש שאינו נאות בהדם, וכידוע שיש ב' מיני חיות, הא' החיות הנמשך מהמח' לחלל הימני שכל שאין בו דם כלל והוא בחי' חיות עצמי שאינו נאות בהדם כו', ויש עוד חיות הנמשך מהמח' אל חלב לחלל השמאל שבו הוא הדם כו', שהן ב' מיני חיות שהמח' אינו מלוכש בהדם כו' הנמשך מבינה הוא המתלבש בהדם והחיות הנ"ל כד"ה בשעה שהקדמו, רס"א, והחיות וכמ"ש במ"א באור"י ב' מיני חיות שאינו בא במורגש כו', ולכן מהו הוא גילוי השמחה, הוא בחי' חיות עצמי שאינו בא במורגש כו', ולכן מהו הוא גילוי התענוג שאינו בחי' התפשטות כו'). וכמו"כ בעבודה בחי' השמחה היא בבחי' השגת והתבוננת דכשמתבונן בגדולת ה' ומבין ומשיג הענין הישיב נעשה ע"י השמחה בהתפעלות הנפש ובבחי' ההלכות והי"ע האהבה ברשפי אש כו', והוא הנמשך מבחי' החי' הוא לאסתכלא ביקרא דמלכא ולהתענג על ה' כו' שזוהו בבחי' התענוג שהמח' היא בחי' התפעלות הכליון בלי התפעלות ולרשפי אש כו'. ונמצא מוכן מל"י שהשמחה היא בחי' התפשטות והגילוי לכד והתענוג גם בחי' הגילוי אנו בחי' ההתפשטות לכד כ"א בחי' העצמי כו', והוא ביו"ד נברא תעו"ב דהיינו בחי' התענוג שבהח' שזוהו גילוי בחי' אור עצמי שלמעלה מבחי' התפשטות כו'. ובקי' נועם הוי' להיות כי הי"ד הוא עיקר ש' הוי' כנודע לכן בחי' גילוי התענוג שבהח' נקי' נועם הוי' כו', וי"ע ענין ביו"ד נברא תעו"ב, דהנה ידוע דה"י אחריות דש' הוי' כוללים כללות ההשתל' מן הצמצום הראשון שזוהו כנודע דיו"ד, האצי, דבכללות וזהו בחי' השטח דאות ה' האחרונה דהיינו בחי' ההלכות האורות בכלים כו', והי"ד מורה על הצמצום הראשון שזוהו כנודע דיו"ד, דהנה א"י בע"ח כשעלה ברצונו הפשוט להאציל ולברוא כו' והיינו דכאז"א ש' שלפני הצמצום ה"י תחלה עלית הרצון על העולמות וכמ"א בריש הדרמגות' דמלכא כו', דהיינו בחי' הרצון כו', ורצון זה יש בו י"כ בחי' הענוג וכמא"ר, והוא ע"פ שקו"י עמדי שש שוקו"י זה העולם שגמתוק הקי"ב ל' לבראותו כו', והוא בחי' הרצון הענוג שבאז"א לפני הצמצום שזוהו הסיבה לבראות העולמות לפי שכך עלה ברצונו ויש בהו ענוג כפי' אמנם בחי' הענוג והרצון זהו

כיומי צאתך מאמ"צ אראנו נפלאות והיינו שהכוונה ב' האחרון הוא כשריב' התורה כמו ב' מצרים והוא להיות גילוי פנימיות התורה כו'. והוא אראנו נפלאות נ"ן פלאות, שיתגלה בחי' שעז"צ דבינה שהוא בחי' פנימיות הכתר כו' כמ"ש בלקו"ת בתבאור דוספרתם לכם כו'.

וביאור הענין א"ך שע"י הגלות יהי' גילוי פנימיות התורה, הנה תכלית ירידת הנשמה בגוף שהיא ירידה גדולה מאד שהנשמה כמו שהיא למעלה הרי כל כחותי' מאירים בגילוי ממש והיא משהו המליד השגות אלקית והשגותה היא בבחי' השגה גמורה ועומדת תמיד באהוי"ר כמ"ש חי' ה' אשר עמדתי לפני כו'. ובידידה לנסה מתעלמים הכחות שלה שאינם מאירים בגילוי וגם ביגיעתה להשיג השגות אלקית ולהעלות בתבאור הרי אינו בערך כלל לגבי כמו שהי' קודם ירידתה כו', וידוע דהירידה היא צורך עלי', והיינו כדי לחיות בנועם ה' בעז"ב שהוא בחי' גילוי התענוג שיומשך לעתיד שנקי' נועם הוי', דנועם הוי"ע התענוג כו' כמ"ש ויהי נועם ה' אלקינו עלינו שזוהו בחי' נעימות ומתיקות התענוג כו'. והנה בנועם ה' יש ב' הי"ד דש' הוי', דהנה ידוע דיו"ד הוא בחי' חל', ובח"י יש תענוג וכאשר אנו רואין כשמשיכיל השכלה חדשה מתמלא עונג, וכמו צהבו פניו של ר"א מפני שמצא תוספ' חדתא, וכן חכמת אדם תאיר פניו שזוהו בחי' אור התענוג שבהח' וכמא' מצוה לענוה כו', ולכן שבת שהוא בחי' גילוי מוחין דאבא או זמן חנוגה שמתאיר מוחין דאבא כו', וד"ש הוא זמן שמחתינו בחי' שמחה ולא עונג, ושבת אינו זמן שמחה כ"א בחי' עונג, והיינו להיות דבי"ש הוא גילוי מוחין דאבא לכן הוא בחי' שמחה דאם הבנים שמחה כו', אבל בשבת שגמסד גילוי מוחין דאבא הוא בחי' עונג כו', וידוע ההפך בין שמחה לעונג דשמחה היא בחי' התפשטות והתגלות, וכמו האדם בעת השמחה ה"ה בחי' התפשטות גדולה ובבחי' התגלות ככל הכחות שלי, וגם בחיות הגוף ה"ה בחי' תנועה רבה וכמו הריקוד הבא מן השמחה וכמ"א שזוהו מצד תנועת חיות הגוף שא"א לו להיות כמנוחה כ"א לספק בידיו או לרקוד ברגליו כו'. מש"כ התענוג שאינו בבחי' התפשטות והתגלות, וכמו האדם שמתענג באיה דבר תענוג אפי' בתענוג הגלוי אינו בבחי' תנועה בנופו כמו בריקוד וכמ"א אדרבא הוא כמנוחה יותר רק שמתענג לכל בלי שום התגלות חיצונית, וכמ"כ ונגלה התענוג בצורה כו' וצו"ל פניו אכל לא בהתפשטות בחיצוניות, וכמ"כ בהכחות פנימיים ודאי ע"י התענוג הרי הכחות הם בהתגלות, אבל אין זה בחי' התפשטות הכחות כ"א בחי' העומק והפנימיות שלהם, וכמו מקור השכל שמתגלה יותר בזמן התענוג וכל ענין יכול להשיביל או בעומקו ובפנימיותו